

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r. la. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.
Adreça Internet:
<http://www.eltemps.net>
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.
Redacció de València: Núria Cadenas, Víctor Maceda, Joan M. Oleague.
Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (*cap de redacció*), Lluís Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Alex Milián i Gemma Morales (*secretària de redacció*).
Redacció de Palma: Miquel Payeras.
Redacció de Perpinyà: Sebastià Girard.
Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*correcció lingüística*), Miquel Benítez (*escàner i imatge*), Vanessa Prieto (*maquetació i gràfics*).
Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Canís, Albert Closas, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Pere Gimferrer, Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Martí, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.
Corresponsals: Pere Codonyan i Sebastià Girard (Catalunya Nord), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles Marqués (Menorca), Anna Sàez (Lleida), Toni Solanelles (Andorra).

Col·laboradors: Gemma Aguilera (EL TEMPS d'Economia), Antoni Albalat, Esther Aleu, Toni Pau Antic, Albert Balanzà, Arantxa Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala, Bea Cabezas, Laia Campos, Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran Cases, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jordi Cervera, Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí Colomines, Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi Finestres, Manuel Garcia, Cecília Garrigós, Josep Gifreu, Xavier Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite Insa, Gani Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón, Jordi Llavina, Iban L. Llop, Josep Maria López Llaví, Josep-Vicent Marqués, J. M. Martínez Polo, Jaume Masdéu, Montserrat Minobis, Alexandre Muns, Miquel-Lluís Muntané, Gustau Muñoz, Joan Nebot, Toni Payà, Ricard Peris, Carles Pont, Joan Roura, Xavier Rubert de Ventós, Ferran Sàez Mateu, Eduard Sanjuán, Jordi Sebastià, Màrius Serra, Rosa Solbes, Marc Soler, Antoni Strubell, Jordi Tejel, Josep-Maria Terricabras, Felip Tobar, Lourdes Toledo, Matthew Tree, Xulio Ricardo Trigo, Manuel València, Àlvar Valls, Melissa Velert, Sergi Verger, Vicenç Villatoro, Jordi Zamora.
Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi Play, Marc Vila.
Disseny: Enric Satué.
Foto portada: EL TEMPS.

Arxiu: Jesús Prats (*fotografia*), Rosa Serrano (*documentació*).

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València). Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Pere Ribalta (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.
Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

La clau, potser, la va donar quinze dies, en una entrevista radiofònica, el darrer president de la Federació Internacional de Patinatge (FIRS). Isidre Oliveras de la Riva, quan explicava què va succeir, fa uns anys, quan des de la federació de rugbi es va pensar, a partir de criteris estrictament esportius, normalitzar la situació catalana i reconèixer la selecció: l'aleshores president del rugbi, ciutadà francès, va quedar astorat de la telefonada que va rebre de colp un dia a casa: directament des dels Camps Elisis, Françoise Miterrand li va ben detallar què havia de fer "si s'estimava França".

No és difícil d'imaginar què pot haver passat durant els mesos que han transcorregut entre l'acceptació provisional de les seleccions catalanes de patinatge i el contundent resultat en la votació del comitè executiu de la FIRS, el passat 25 de novembre, que per 6 vots a 3 va negar la presència catalana en competicions internacionals de patinatge. Més enllà dels interessos particulars (es pot dir que la bel·ligerància contra la Federació Catalana mostrada pel representant italià va ser proporcional a les ganes del personatge per ocupar el càrrec que deixaria vacant la dimissió d'Oliveras de la Riva, en cas de fer-se efectiva la negativa), sembla que les pressions del Govern espanyol han pogut més que l'esforç català per mantenir la discussió en l'àmbit esportiu. Pressions, val a dir, que ja deixava entendre —diplomàticament— el mateix Oliveras de la Riva quan assegurava que el secretari d'estat per a l'Esport, Jaime Lissavetzky, havia estat "exemplar" en "la defensa dels seus interessos", o que ja explicitava un dels membres del comitè executiu de la FIRS que va votar contra l'admissió, el representant colombià Carlos Orlando Ferreira, quan assegurava haver rebut pressions directes del seu govern i que "és un secret a veus que tots els governs americans han trucat a les federacions de patinatge per determinar la seua posició". No hi pot haver joc net quan l'esport és qüestió d'estat.

Val a dir que, en cas de demostrar-se que hi ha hagut pressions exercides des d'àmbits institucionals espanyols, el fet seria greu. Per diversos motius: primer, perquè convertiria en paper mullat la resposta del govern Zapatero quan, davant la pregunta formulada al Congrés pel diputat d'ERC Joan Puig, afirmava que no tenia prevista "cap actuació" per impedir el reconeixement internacional del patinatge català. Segon, perquè deixaria en molt mala posició el publicitat "tarannà" i els seus companys de viatge —i/o de partit— a Catalunya. I, finalment, perquè pot ser que cada vegada hi haja més ciutadans d'aquest país que es pregunten, per exemple, fins quan continuaran pagant les factures d'un estat que els fa boicot.

Tanquem edició abans de conèixer què haurà succeït, el dia 26, durant l'assemblea de la FIRS. Potser s'ha obert l'esclatxa que mantenia el recurs de la delegació catalana. O potser no. Ens quedem, però, amb les paraules que en el número anterior d'aquesta revista ens deia Ramon Basiana, president de la Federació Catalana de Patinatge: "Això és com el desembarcament de Normandia i nosaltres som la primera barcassa: si ens enfonsen, n'hi ha seixanta més que vénen darrere". És una cursa de fons. Caldrà no defallir: Normandia.

Als nostres lectors

Al juny del 1999, l'Organització Internacional del Treball (OIT) va aprovar un acord —el 182— pel qual prohibia totes les formes d'explotació de menors, des del treball forçat i el tràfic esclavista fins a la prostitució i la pornografia. Però ha servit per a alguna cosa? Vertaderament, per a poc més que per a tranquil·litzar certes consciències europeïstes. Perquè a l'Àfrica, a Tailàndia, al subcontinent indi, a Cambodja, a Rússia, a Brasil o a Colòmbia, la mentalitat arrelada és que quan un nen ja pot caminar, ja pot treballar. És a dir, ja pot buscar-se la vida. Ja pot servir per alimentar la família. I això no vol dir que ho haja de fer necessàriament dins del propi país. Perquè molts adolescents —masculins i femenins— acaben en mans d'esclavistes que els garanteixen un paradís a Occident a canvi de contraure un deute econòmic. Els pares, en no poques ocasions, hi són d'acord, sense saber que el malson internacional només acaba de començar per als seus fills. **Joan M. Oleague, redactor**

ESPORT D'ESTAT